

Herefter vil Anstalten med en Belægning af 300 Nummer — og dette Tal er allerede naaet i dette Efteraar — kunne bære sig, og gunstigere vil Forholdet stille sig, naar Anstalten bliver fuldt belagt thi med den forøgede Indtægt stiger ikke Udgiften i samme Forhold. Ved foranstaaende Opgørelse er set bort fra Udtag af Prioritetsgæld, og i saa Henseende vil Anstalten i de første Aar næppe kunne klare sig uden Hjælp fra Moderanstalten. Ebberødgaard har en stor Gæld at forrente, dels Prioritetsgæld, dels løs Gæld, og dens Bestræbelser maa selvfølgelig gaa ud paa efterhaanden at nedbringe denne. Den mest tyngende Gæld er et privat Laan paa 70,000 Kr., som forrentes med 5 pCt, og som fra 11te Juni Termin 1894 skal tilbagebetales med 7,000 Kr. i hver Termin. Omend Ebberødgaard da med Hensyn til disse Tilbagebetalinger i de første Aar maa ty til Gamle Bakkehus og hertil modtage rentebærende Forstrækninger, vil den dog derved blive bedre stillet, thi Forstrækningerne fra Gamle Bakkehus forrenter den med 4 pCt. og befries altsaa for Erlæggelsen af 1 pCt. Hovedsagen er, om den kan forrente den store Gæld; det kan den og endda beholde et Overskud tilbage. Hermed er da Udvejen aabnet for med Tiden ved egne Kræfter at nedbringe Gælden og komme til at føre en i økonomisk Henseende uafhængig Eksistens.

Til Slutning maa det være mig tilladt at berøre et Punkt, der, saa vidt skønnes, har en ikke ringe Betydning for Anstaltens hele Økonomi. Disse ere Forbrugere i det store. Udgiften til deres Næringsmidler, Beklædningsstoffer, Foderstoffer, Brændselsmateriale osv. beløber sig til mange Tusinder af Kroner, og det maa derfor være af største Bigtighed, at Anstaltens Indkøb sker paa en saadan Maade, at de opnaa de billigst mulige Priser uden dog derved at give Afkald paa de bedst mulige Kvaliteter. For nærværende Tid er Forholdet i saa Henseende ordnet saaledes, at kun Indkøb af Kul sker efter forudgaaet Licitation, medens man, hvad angaar Indkøb af andre Varer, kontraherer med en eller flere Leverandører, der da enten levere Varerne til en forud aftalt Pris eller yde en i Forhold til Indkøbet procentvis fastsat Rabat. Det skønnes imidlertid ikke rettere, end at man maatte kunne give Licitationsprincippet en videre Anvendelse end ved Leverance af Kul, og at man lige saa vel maatte kunne bortlicitere Leverancen af andre Varer, der i Aarets Løb indløbes i store Partier, eller af hvilke der forbruges store Kvantiteter. I hvilken Udstrækning Anstalterne skulde bortlicitere deres Forbrug — hvilket da maatte foregaa aarlig, for Finansaarets Begyndelse — lader sig selvfølgelig ikke, i alt Fald ikke paa Sagens nuværende Standpunkt, let præcisere. Jeg tillader mig her kun at henstille Tanken til Ministeriets Overvejelse, idet jeg bemærker, at jeg gaar ud fra, at en Forhandling herom maatte indledes med Anstaltens Bestyrelse. Hvad angaar Forbrugen af andre Varer, der ikke saaledes indløbes i det store, vilde det formentlig være rettest, at der i alle Tilfælde, hvor en stadig Leverance finder Sted, ved Overenskomst fastsættes en Rabat, som af Sælgeren maa ydes Anstalterne. Dette sker nu i en Del Tilfælde, men langt fra i alle. Ogsaa her maatte Rabaten aarlig fastsættes, og saavel herom som om foretagne Licitationer meddeles fornøden Underretning til Brug ved Revisionen af Regnskaberne.

Som Bilag medfølge Regnskaberne for 1891—92 og 1892—93 for alle Anstalterne, for de Kællerste Anstalters Bedkommende, som foran omtalt, fra 1ste Januar 1891, for de øvrige fra 1ste April 1891 med Undtagelse af Ebberødgaard-Anstalten, hvis Virksomhed først har taget sin Begyndelse den 1ste Juni 1892. Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til den Form, i hvilken disse Regnskaber forelægges.

Da de mig af Anstaltens Bestyrelser tilstillede Regnskaber vare affattede i forskellig Form og efter forskellige Principer, og da det for Sammenligningens Skyld var nødvendigt, at disse Uligheder fjernedes, gik mine Bestræbelser ud paa at finde en for alle Anstalter passende Form, der tillige var overensstemmende med ligeartede Instituters Regnskaber. Det naturligeste Forbillede maatte da Døvsstummeinstitutternes Regnskaber være, og efter disse og i det væsentlige efter de Principer, paa hvilke disse